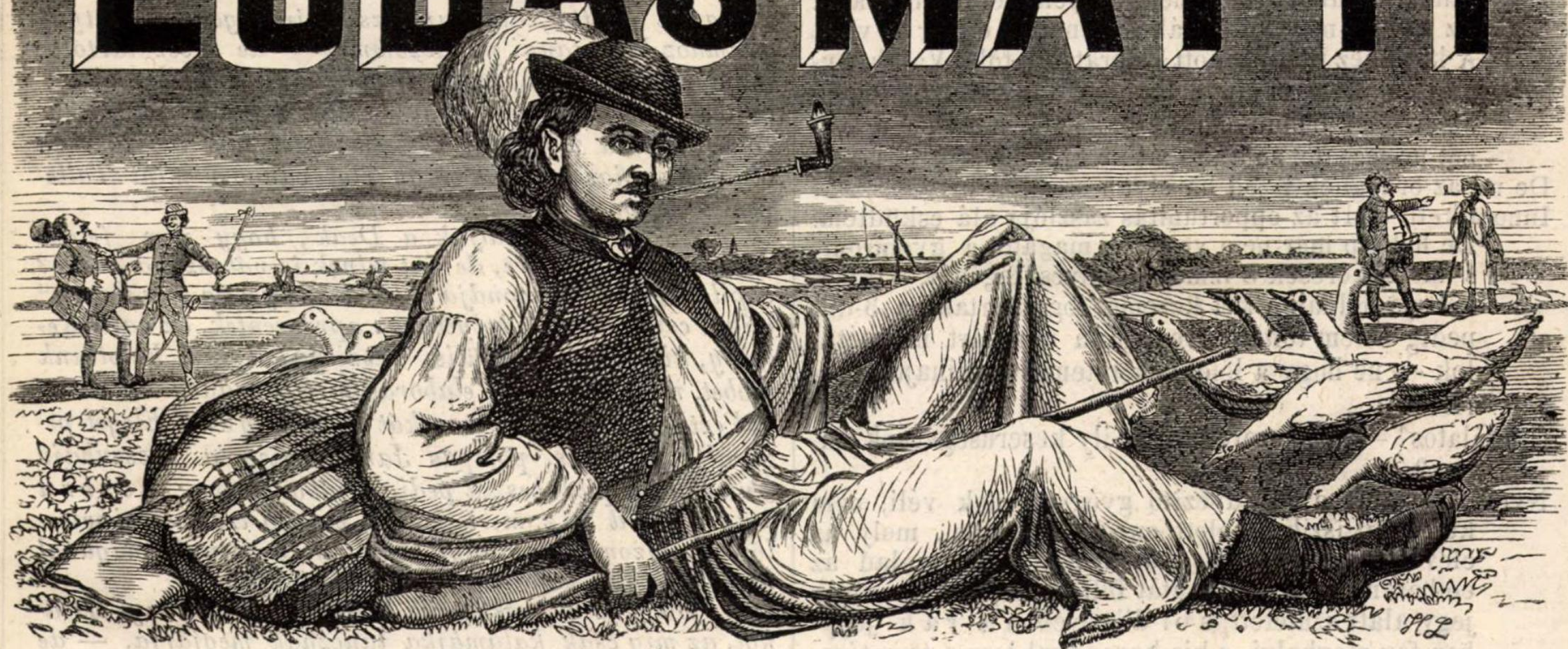

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, junius 23. 1867. 12. szám.	**Gyüjtőknek** öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Fizess magyar! fizess!

Hittük, nem hittük, de lesz hát . . .
Mi a tatár? — dupla rajxráth!
Hol no? . . . Bécsben. Mi a menkö?
Az ám egy szük, aztán egy bő;
Lehet a bő válik szükké . . .
A szük pedig tán bőre nő?

Az ige ime testé vált —
Tizenöt magyar delegált . . .
Megyen Bécsbe alkudozni.
A jó isten tudja csak, hogy
Hány millió adóságot . . .
Fognak onnan hazahozni.

Hahogy reménylenünk szabad —
Ezen delegátióbol . . .
Pulszky talán ki nem marad?
Aztán ott van báró Kemény!
Bartal! Somsics! Csengeri! Tóth!
Mind, mind oda való legény.

Ez urak tudnak németül,
S szeretik hogy ha a magyar . . .
A sógorral egy nyerget ül.
Nem tekintnek arra — hátha
Majd annak a közös lónak
Turós is lehet a háta?

És ha egy kis jó tubákkal
A lajtántuli kollegák . . .
Skéne! Griska! megkinálják:
Hogy ne szippantsanak egyet —
Piksziséből a németnek . . .
Teremtügyse meg nem állják.

Ugy-e bizony jó polgártárs!
Drága lesz az a szippantás?
Vaczog előre a fogunk . . .
Trüszkölni töle mi fogunk, —
Mert csak is mireánk rójják:
A két milliárdnyi quótát.

LUDAS MATYI.

Párbeszéd

a „Deák Ferencz“ keserü-viz felett.

Mit iszol öcsém! hogy olyan pofát vágsz hozzá, mintha fanyar vadalmába haraptál volna?

A vad alma lé ehhez képest nektár, mennyei ital bátyám! Ez az ugy nevezett Deák Ferencz keserü viz. A ki ehhez nem szokott kolerát kap tőle. Valahányszor egy kortyot elnyelek, mind annyiszor be fogom az orrom s behunyom a szemeimet, hogy se a szinét ne lássam, se a szagát ne érezzem.

De mi az ördögnek iszod ha olyan rosz?

Innom kell, mert az opportunitás zászlója alá esküdtem. De holnap már nem veszi be magától a gyomrom, s most keresek 3 izmos kőmives legényt, kiknek ketteje holnap a két kezemet fogja tartani, a 3-dik pedig belém tölteni. De azután mindjárt is quétálok — ne hogy a lélekismeretemet is kihajtsa belőlem.

Csudálatos! — hogy szeretheti az ily keserüséget sok ember? —

Nyeli, — mert a ki idvezitő gyógyszernek véli, nem kérdi mit iszik? holott ez oly laxativa, mely az eleven kényesőnél is hamarább végig szalad az emberen. A ki ezt a kutat felfedezte, az a kánikula jegy alatt született, s 67-dik évében a rák jegyben fog meghalni, s kis haranggal lesz a temetése, de nagyot fog sohajtani a Castrum Doloris.

Alkotmányos születlenségek a mai világban.

1-ső porczió. Pulszky hivatkozik a népre, hogy ha Deák és Kossuth közt kellene választani, e bizonyosan az elsőre adná szavazatát.

2-dik porczió. Csernátoni a mai ifjuságot meg támadja hogy nem ér egy fületlen pitykét sem. Erre meg a sértett ifjuság szóllal fel s hivatkozik arra, hogy miután van már neki olcsó bugyogó és kantus varrató egylete is meg dalárdája is, még is csak ér valamit, mert hát legalább tisztességesen haladhat a módival.

3-dik porczió. Az 1848 numerusos ujság körül pré mezi magát a koronátzió dicsőségére nemzeti szinnel, — nem tudja hogy a jó bor czégér nélkül is el kél, s a lőre lőre marad ha arany hordóbul mérik is.

4-dik porczió Ha megtesznek valahol egy harangozót vagy kefekötőt birónak, már azt gondolják hogy azzal eleget tettek a democrátiának, pedig ez még nem elég ám az alkotmány üdvességére, mert e nem annyira ipar, mint iparkodás egy nemzet jogos önállóságára, a midőn a kézművészet helyett, ész müveltségre van több szükség.

5-ik porczió. Őseink azon öltözékeit harczi mezöket melyben ők élethalál harczot vivtak, haza és alkotmány szerzésért, — most komédiás mondirként használni, midőn ama nagy becsü jogok meg szünnek az opportunitás logicájából, — gusztusnak sem annyira jó mint születlen.

6-dik porczió. A financz hivatalokon magyarország czimere függ, s bent a cseh, német morva sógorok, idegen nyelven rójják ránk az accist, zuschlagot s más ily honboldogitó nyavalyákat.

Eredeti levelek.

XVII.

Kedves Ludas batyam!

Már rigótatul fogva mirgelödöm magamat egy dolognak miatta, akartam izs már rigen a Matyas uramhoz beallitanyi panaszommal — de visszatartotta mindig azon filelem, hatha megharagudja Tallerosi Zebulon uram batyam! hogy talán ütet akarok kicsufolnyi? dusa moja nye mozsem; mer hat in izs csak olyan hazafias irzelmü magyartot vagyom mint Tallerosí Zebulon!

Sokak karhoztatjak a Deak, hogy nem felelte Kossuth szip levelire, de hat minek is válaszolta vona? a pildabeszid azt mondja: „a hallgatas arany“ eliggi csiripoltak ü helyette az aprószentek, az baró Keminy, kinek országgyülisi beszidjeibül nem halottunk többet, mint közösügyi elaboratum elfogadasa alkalmaval ezt az artatlan szavacskát hogy „igen.“ Eleget peroralta Somsics, pompas Janos, meg a hosszuhaju Pulszky! a pildabeszid pedig hijába tartya: hosszu haj rövid isz, mert Szentes varosa irdemes kipviselöjinek bizom van annyi esze, . . . a menyit magaval hozta külföldi vandorlasabol az kofferjaban.

Hogy ezen prokatorok akartak videlmeznyi Deákot, az mig csak kalamajka tancznak megjarja, — de most gyün a hadd el hadd. Feltamadta Görgei a Pesti Naplóban vilagosi halottaiból, s neki mente szeginy Kossuthnak egy piszkafaval, mi megmaradta neki diktatorsagabul a muszka herczegsig helyett, vagdalkozta az fakardjaval Kossuth feli, de bizom nem talalta, az helyett a Pesti Naplo hitelit vagta agyon, még pedig igen izs nagyon.

Az izs beszilik nalunk, kogy a Deakpartya akarta leföz etnyi Kossuthot ippensiggel Görgeivel, ki mindig dühös ellensige vala? igaz-i nem tudunk . . .mi csak azt tudunk hogy a Naplo föżte és forrazta le maga magat Görgei nyilatkozataval az egisz ország elött, mert sokan vagynak a kik a kirdises levilnek miatta nem prenumeralgatnak a Pesti Naplora, szászszor inkább jaratjuk magunknak a Magyar ujságot, meg a Ludas Matyit mert ezen ujsagokat ugy szeretünk mint a ludas kasat.

humillimus servus

Vidiki Zebulon.

polgärt irs.

XVIII.

Thekhünthetes szerkhesztü ór.

Nálunk is megthartattatutt a khurunaczionalis porádé mert a legjubb alkalumra épen sábecz napra esett, az egész városunk khi is lett vulna iluminálva, de mi csak l'önküsd napján hallottuk meg, hogy már meg is thürtint a khurunáczio.

Hanem azért meghünnepelthük mi is a khurunázást elénekheltük „isten áld meg a magyart“ kirukkolt parádéra a themplumokba az üszves városi tisztikhar, itt vult a füorvos is, tetütül thalpig magyar ruhában, kucsagthullas asztrokán kocsmában, sorkantyus csizmában valuságus aranyus atthillában, sojtásos magyar nadrágban és weisze vexliben, — csak ha kardját jubb oldalára ne khütötte vulna, Ábrahámra mundom, ugy nézett vulna khi, mint valami vithéz ghavallerus banderista!

Másfurma ojsägut is liferáluk szerkheszthü ornak. Ogyan is ez a mi derik fübironk rendkivül párthu'ja

a zsidókat a hol csak lehet annyira, — hogy csak a zsidó árendásnak khedvét töltse, már több izben elkonfiskálta a szegény kheresztény lakusoktól pruba nilkül is a pálinkát. Most legkhüzelebb is a thürtént, hogy meghallutta az árendástul a fübiró, hugy egy vargamesternek 15 aku palinkája van a khamurában. Elkhöldötte tehát a megyei pandur khomiszárust egy mózes da rabunthal a vargáhuz, hugy a hurdót pecsételjék le.

Le is pecséthették a hurdot a nélkül, hogy megkhustolták vulna, hugy mi van benne? Mikhur oszthán érthe jüttek a pálinkáért s felbunthották a pecséthet az egész hurdó pálinka v i z z é vált.

A Krisztus or a khánai menyegzü alkalmatosságaval, todjuk hogy a vizet borrá válthuztatta, dehugy egy varga a pálinkát vizzé thodja válthuztatni, Gatt! ahhuz már csakogyan thodomány khell.

Mustan pedig elmundum azon szomoruságos nutát, mit arra a hirre kumpunáltam, hogy a Deákkür nem akarja üszig a szegéng zsidót emáncipálni, hát ha megfúg tetszeni szerkheszthü órnak?

Herr Gatt! jérum jérum, Jeremiás jérum,
A már még is csupa falsches egy mistérum:
Hogy a zsidókat most nem emáncipálják,
Az üszt mint messiást oly nyugtalan várják.

Hársli Smili.

Régi módi, uj divat.

Ismétlem ugy vagyon, miként régen vala,
Ifjuságos időm midőn élém vala . . .
Magyar az magyarral együtt nem tart vala,
Üzi, hajtja őket rangérti nyavalja!

Meddig áskálodik gróf — hogy herczeg légyen:
Meddig az báró, hogy gróf titulust végyen:
Meddig az köznemes, hogy báróvá légyen:
Hogy rendjel s kereszttel dekorálva fényljen?

Elégeljétek meg már — a mi sok vala,
Az nemzet siralmát, mely keserü vala . . .
Mig háromszáz évek, le nem folynak vala, —
Mert ezt a népeink nem érdemlik vala.

Nem botránkozunk meg mi annak általa:
Ha tőletetek s t r i m p f l i hordatik is vala,
Rátok ha b u g y o g ó huzatik is vala . . .
C z v i k k e r és c z i l i n d e r feltétetik vala.

Csak távozzatok el, aztat kérjük vala,
Mert örülünk, midőn ily f a j pusztul vala;
Mely az drága földre Árpáddal jött vala —
Még is a nyakunkra . . . m u s z k á t vezet vala.

Annó ezernyolczszász hatvanhét év lévén —
És Magyarországon sok álnokság lévén:
Ő méltó bujában . . .
Szomoru szivében
Eztet zöngi vala . . .

Tinódi Sebestyén.

Pattantyuk.

Imádkozgatott egy szent kép előtt egy jámbor asszony szép csendesen magában. Oda megy egy másik asszony, s midőn látja hogy csak magában imádkozik amaz, megszóllitja: „jaj lelkemadta! nagyon kell ám ennek a szentnek imádkozni mert ez nagyot hall.

— Hogy hogy — ?

„Hát a minap én is imádkoztam neki, hogy adjon egy gyermeket Háni leányomnak, ki már hét éve, hogy férjes és még is magtalan, mely miatt soha sincs aztán a háznál békesség, — s ez a boldogtalan szent Nepomuk nem jól hallotta könyörgésem s Fáni leányomat áldotta meg egy gyermekkel, a ki pedig még h a j a d o n.

Egy költőnek hitestársa panaszkodván, hogy férje mindig csak a könyvekben buvárkodik s minden gondolatát a tudományoknak szenteli, egy alkalommal férje előtt igy kiálta fel: „szeretném ha könyv volnék! akkor tudom hogy több figyelmet forditanál reám.“

—Én is ohajtanám teljes szivemből — válaszola a költő, de naptárnak kellene lenned, hogy minden évben k i c s e r é l h e t n é l e k.

Mond el csak az asztaláldást édes fiam! szóla az esperest vizitátzió alkalmával egyik tanonczhoz.

A tanoncz csak néz és hallgat.

Hogy szoktál imádkozni mikor asztalhoz ülsz? kérdé ujolag az esperest.

Hm! én nem szoktam az asztalnál imádkozni, mert mi nem asztalról eszünk, hanem anyám asszony térdéről.

Pista felelj csak a növény tanból. Mond meg melyik a legszebb virág melyet ösmersz?

„Hát édes apám uram.“ — lőn a naiv felelet.

Hogyan te kópé, hiszen apád urad nem virág, de ember.

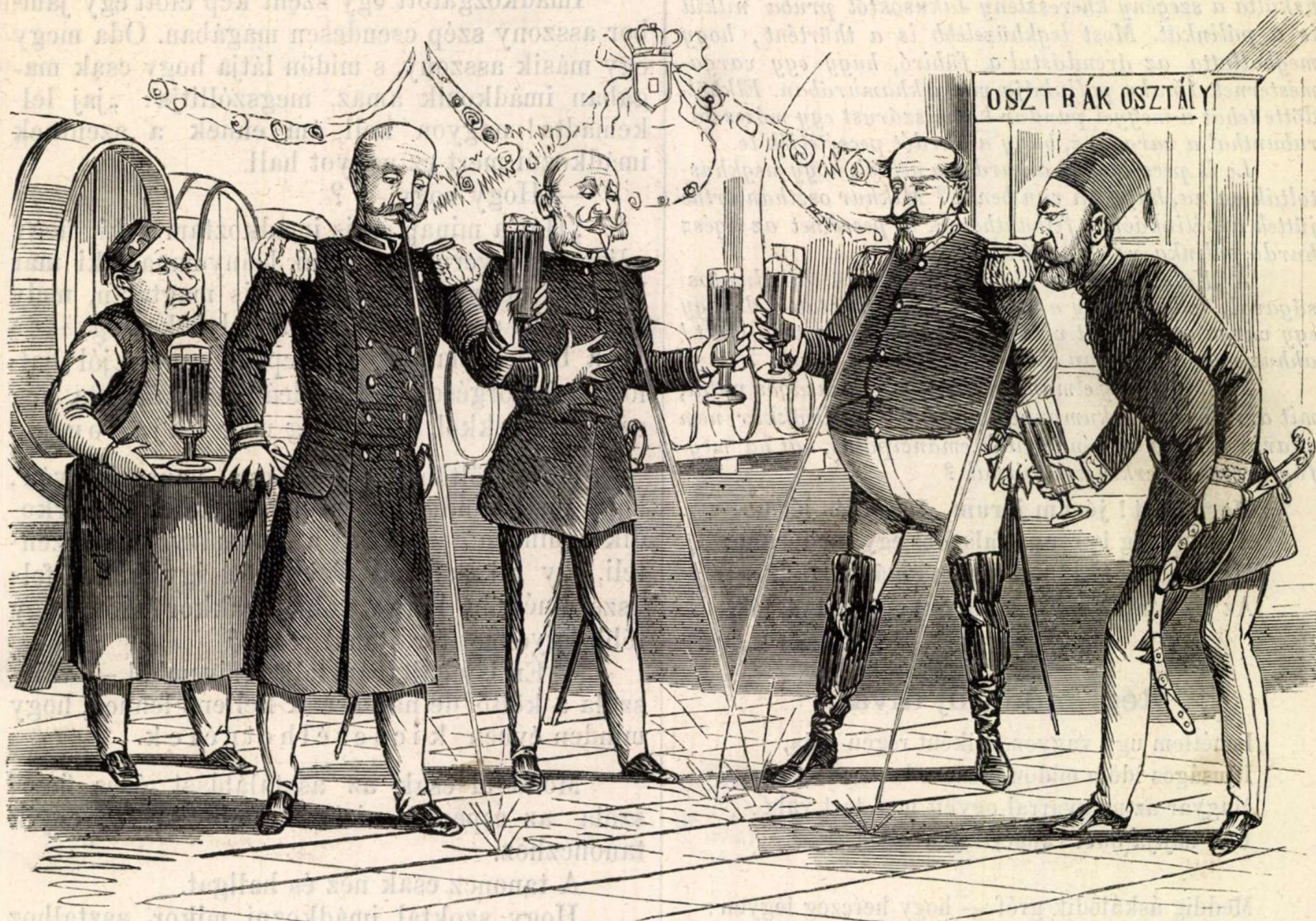
„Igen ám, de mikor haza jön édes apám uram a korcsmából, anyám asszony mindig ugy szól hozzá: no te gyönyörü mák virág! ideje is hogy haza jösz már abból a csapszékből.

Egy gazdag falusi a koronázás alkalmával Pesten mulatása alatt hordárt fogadott, ki megmutogatá neki a város nevezetesebb épületeit. Többek közt a vakok intézetét is ohajtotta megnézni, midőn már közel voltak hozzá, kérdi a vidéki a hordárt.

„Hát ez a hires vakok háza?

— Ez hát, felele a hordár, nem látja uraságod, hogy ott az ablakon épen két vak n é z kifelé. —

Képek a párisi

Midőn a fejedelmek Dréher sörét megkóstolták.

Tigriskörmök.

Székesfehérvár városában a tisztujitás alkalmával azért nem választották meg — a kitünő becsületségü és tehetségü volt főbirót — ujra hivatalnoknak, mert szegénysége miatt, a győzelmes pártot nem birta megtraktálni palacsintával. Lám milyen szerencsések vagyunk, honvédek helyett — vannak már legalább palacsinta huszáraink. —

Rövid időn megérjük, hogy az egész Deák-párt magára válalja a felelőséget Görgei 49-iki tetteért is. Annyira jutottunk már — hogy e párt közlönye — fraternizálni kezd — bruderjával a honárulóval. Gondolja a „Napló", mindegy ő neki a fegyver ha tollsöprü is, — csak fegyver legyen.

Moszsziő Marschal a mágnás kaszinó traktérosa igen derék magyar ember lehetne, ha akarna; ha már épen nem tetszik a mosziőnek egyetlen egy magyar ujságlapot is tartani, étlapot csak irathatna legalább egyet magyarul, igy aztán nem történnék meg, mint történt egy vidéki banderistával, hogy rántott csirkét parancsolt és hozott a kelner neki rántott békát.

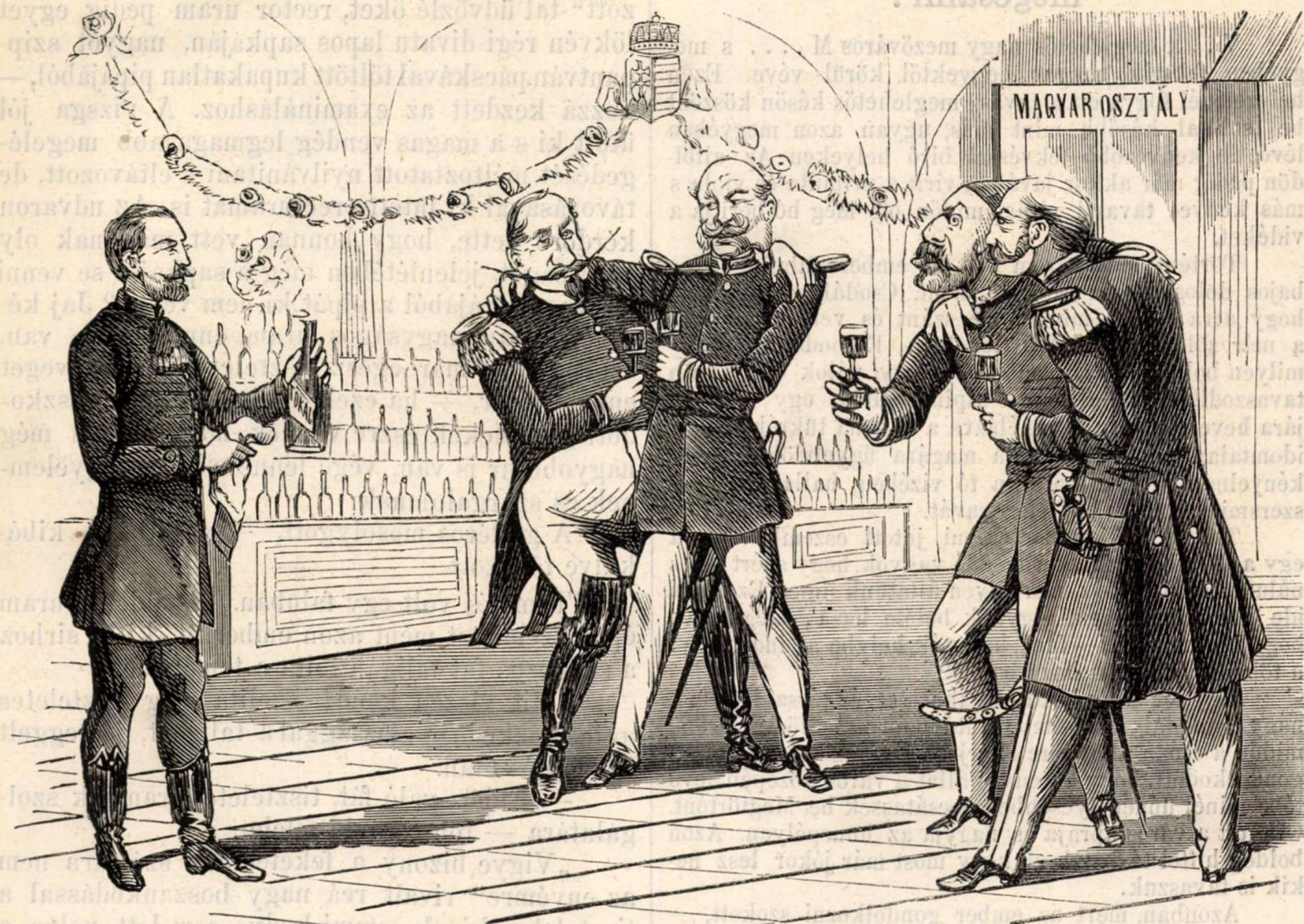
Házmán budai polgármesternél az izraeliták küldöttsége tisztelkedni akart, Amerika szabad polgára azonban visszautasitotta, kinyilatkoztatván, hogy ha mint polgárok üdvözlik őt, — szivesen veszi, de semmiféle testületi megtiszteltetésekre nem vágyik s azt el sem is fogadja.

Na bezzeg elfogadják némely excellentiás miniszterek a császár. kir. szabadalmazott kukoriczafosztó és krumplihámozó társulatok tisztelkedő küldöttségeit is — csak bizalmat szavazzanak nekik.

A párisi kiállitáson a poroszok egy népiskolát mutattak be, az osztrákok pedig mindjárt a népiskola mellett a bolondok házát. A francziák azután azt a viczczet csinálták a kiállitókra, hogy a hol a porosz végzi, ott kezdi az osztrák.

A cultusminiszteriumhoz Székesfehérvárról — egy a 47-es évekből példánykép fennmaradt hasonfekvő táblabirót különben köztiszteletben részesült iskolainspektort ajánlanánk osztálytanácsnoknak, ki azért nem akar iskolát épitetni engedni: mert annak évenkénti reparáltatása költségbe kerülne.

világkiállitásról.

Midőn egy pár pohár tokajit bevágtak.

A központi honvédigazoló bizottság előtt, furcsa esetek fordulnak elő hébehóba. A napokban beállit a bizottmányhoz egy oberleutinant, hogy őt is mint honvédet igazolja a bizottmány s egyszersmind azon kérdést tnszi, hogy hát a 49-ben elmaradt két havi gázsiját ki fogja kifizetni? Az elnök épen válaszolni akar, hogy azt bizony más ki nem fizeti mint a n a g y h a r a n g, — midőn betoppan egy volt honvédtiszt, ki mint politikai fogoly több évig volt fogva, s ráismer az oberleutinant urra, mint a legembertelenebb kufsteini p r o f u s z á r a, ki 49-ben két hónappal a fegyverletétel előtt átszökött a németekhez. Az oberlieutenant e találkozásra persze oly zavarba jött, hogy nem az ajtón hanem az ablakon akart távozni.

Görgei 1849-ben elárulta a hadsereget, s vele együtt a magyar hazát. Most pedig Kossuth Lajost árulta el, — a „Pesti Napló"-nak. — Hja! régi igazság az, hogy „k u t y á b ó l n e m v á l i k s z a l o n n a."

Egerben „Buzogány" czimű képtelen humoristikus és satyrikus lap indult meg. A buzogányforgató Jovanovics János. Rajta kolléga! csak abajgassa és döngesse el azzal a buzogánynyal a Döbrögieket, elébb utóbb kiérdemli az e g r i nevet.

Miletics Szvetozár követeli, hogy a honvédalapra ő felségeik által ajánlott száz ezer darab aranyból a szerbek is részesüljenek. Ludas Matyi tehát ezennel utalványoz a t. képviselő urnak 25-öt . . . a hátulsó sarogjájára.

Inditvány.

Miután Tisza Kálmán azon határozati inditványa, hogy: „az 1848—49-i honvédek, azok özvegyei s árvái ellátására vonatkozólag még ez évfolytán törvényjavaslatot terjeszszen a ház elé a miniszterium, s az e czélra szükségelt anyagi eszközöket az ország vagyonához képest készségesen ajánlja meg" az 1867. évi junius 21-én tartott országgyülésen talán azon sajnos körülmény miatt ejtetett el és bukott meg, mivel a szavazásnál 99. mondd kilenczvenkilencz képviselő nem volt jelen, — ezennel inditványozom: **hogy azon jelen nem levő 99 képviselőnek napi diurnuma huzassék le, s az a 48. és 49-ki honvédek özvegyei és árvái ellátására forditassék, hogy igy legalább veszett fejszének nyele forduljon.**

LUDAS MATYI
inditványozó.

Hogyan akarták a v . . iek a tavaszt megcsalni?

V . . k meglehetős nagy mezőváros M . . . . s megyében fekszik, magas hegyektől körül véve. Ezen helyzeténél fogva ott a tavasz meglehetős későn köszönt be, sokkal később mint más, ugyan azon megyében lévő, de kedvezőbb fekvéssel biró helyeken Az alföldön pedig már akkor javában virit a primula és viola s más kedves tavaszi virág, midőn ott még hó boritja a vidéket.

Történt hogy három v . . ki ember valami ügyes bajos dologban az alföldre ment. Csodálkozva látták, hogy arra a nép mindenfelé szánt és vet, s a marhák a már zöldülő legelőkön legelnek. Elgondolták, hogy milyen boldogok ezen emberek, hogy nálok oly korán tavaszodik. Fáradalmaikat kipihenendők, egy tó partjára heveredtek le, s elmélázva a tó sima tükrében, egy idomtalan nagy béka vonta magára figyelmöket, mely kényelmesen uszkálgatott a tó vizében, hallatván egyszersmint éktelen brekeke szavát.

Tudják-e kigyelmetek mi jutott eszembe? szólt egy a többihez. Én az a mondó vagyok, hogy azért nincs nálunk jókor tavasz, mert ilyen állatunk nincs Ez hozza ide jókor a tavaszt, vigyünk belőle haza, meglássák hogy igazam van. — Igaz, hagyták helybe az inditványt a többiek, vigyünk haza belőle.

Ugy lőn. Egy béka kiszakasztatván társai köréből, nagy gonddal hazavitetett. Roppant nagy lőn az öröm, midőn a csoda állat hire elterjedt a városban, s a tanács gondoskodott, hogy a kedves állat a város közepén lévő tóba minél ünnepélyesebben bocsátassék be. Megtörtént. Ott volt a város apraja és nagyja az ünnepélyen. Azon boldog hittel távoztak el, hogy most már jókor lesz nekik is tavaszuk.

Azonban, mert az ember gondolkozni szokott, — egynek eszébe jutott, hogy még se jól van a dolog. Egy béka csak egy béka. Legalább kettő kell ahoz, hogy a tó megszaporodjék, hogy ezen egynek jobb létre szenderültével, a tavasz el ne szökjék. — Az aggodalom általános lett. A tanács is figyelembe vette a méltó aggodalmat s illő diurnumot rendelvén, megkérte Burecz uramat az ünnepelt hőst, hogy menjen még el az alföldre s válaszszon ki két békát az ő nemök szerént egy himet és egy nőt, hogy szaporodjanak, mint a tó fövénye, hogy a városnak a kora tavaszt az unokák számára is biztositsák, s a mészárosnak pedig meghagyták, hogy naponta egy font hust ereszszen be a drága élet táplálására.

A megbizott hiven járt el küldetésében. A tó népe megszaporodott, s éktelen kvartyogásukkal estvénként végtelen zavarják a tó mellett lakók csöndes álmodozásukat, — de a tavasz most is csak oly későn érkezik hozzájuk mint az előtt, s ezért áldás helyett átkokat szórnak, a kegyvesztett Burecz uram fejére, ki őket ily csufosan rá szedte.

Adomák.

Még a Bach rendszer alatt történt, hogy egy pléhgalléros iskola felügyelő körutat tévén iskola látogatás végett, — meglátogatta a X . . i iskolát is. A szent atya nehány polgárt összehivott, hogy annál nagyobb solennitással történjék meg a látogatás.

A magas vendég s kisérete megérkezvén az iskolába, az ifju sereg felállva élénk „isten hozott"-tal üdvözlé őket, rector uram pedig egyet lökvén régi divatu lapos sapkáján, nagyot szippantván pácskával töltött kupakatlan pipájából, — hozzá kezdett az examináláshoz. A vizsga jól ütött ki s a magas vendég legmagasabb megelégedését méltoztatott nyilvánitani s eltávozott, de távozásával ki intette recturamat is. Az udvaron kérdőre vette, hogy honnan vett magának oly bátorságot, jelenlétében még a sapkáját se venni le, vagy szájából a pipát ki nem venni? Jaj kérem alássan nagyságos uram, ennek sorja van, szólt a most már egész tiszteletteljesen föveget emelt rector, — ha ezek az istentől elrugaszkodott gyermekek észre vennék, hogy nálam még nagyobb ur is van, vége lenne minden fegyelemnek és szorgalomnak.

A galléros mosolygott, — s teljesen kibékülve távozott.

Temetés volt egy faluban. Tiszteletes uram épen szemközt ment azon emberrel, ki a sirhoz a szokásos fát taligán tolta a temető felé.

„Mit viszen kend! szolitá meg tiszteletes ur leereszkedő nyájassággal a taligást, jó reggelt köszöntés után.

— Fühöz való fát, tiszteletes uramnak szolgálatára — lőn a rövid felelet.

„Vigye bizony a fekete fene számára nem az enyémre" rivalt reá nagy boszankodással a tiszteletes, kinek semmi kedve sem lett volna a zsiros parochiát a temetővel felcserélni.

A dunántuli kerületben igen sok vaskalapos reactionárius van, a különben derék papi testületben. Itt történt a minapában, hogy egy öszve jövetel alkalmával egyik nagytiszteletü ur kárhoztatta a baloldalt, mert az ugymond n é p l á z i t ó. Nagyobb lázitó az, a ki mondja, — vága vissza egy ifju tigris — mert a multkor is ugy fellázitotta s a j á t h i v e i t, hogy csak az imádság tartotta meg hogy ki nem hordták Keneséről.

A l . . . i biró igen potrohos ember. Legközelebb birák uraimék eladták a helység ménjét s áldomásul megis itták, ették az árát. Egy vasárnap délután sétálgat nagy fittyekkel biró uram végig a falun, — midőn egyik polgártárs megszóllitja a másikat:

„Nézze komám! nincs a környéken egy falunak se olyan szép piros pozsgás kövér birája, mint nekünk."

— Lehet is — felel rá a másik — e z e t t e m e g a m o n y a s t.

A hon őrangyalához.

Kedves táré trittyom mátka! hopp.
Lelkem lelked régen várta, — topp.
De vele ugyan megjárta, — kopp.
A mit adtam, hol a párta? tropp.

Gyöngyöm, gyémántom rajta volt, —
S te egy pünkösdi rozsáért
Cserélted el, — a mely elholt . . .
Ugyan miért? ugyan miért?

Most már se párta se gyémánt —
S hogy megláttam az alkotmányt,
Mint egy férjhez adott leányt . , .
Pártáson és gyémántosan —
A szemem is — a lelkem is . . .
De még az üdvösségem is
szikrát hányt.

Balla.

Tromfot tromffal.

Édes Matyi bátya! Az a választó polgár (?), ki a Ludas Matyi legközelebbi számában a XV-ik levelet irta, nem jóban sántikál. Nem a nép embere az, hanem fertálymágnás, ki hamis szemüvegen nézi a dolgokat.

Hogy nem nép embere kitetszik abból, hogy a kandidáló bizottmányi tagokat azért gyalázta, mert egyik timár, másik szappanos, harmadik hentes sat. Hát Amerikában hogyan lehet egy szabó köztársasági elnök? Bizony az a timár kitudja cserzeni a reactio lovagjainak bőrét, az a szappanos kitudja mosni az opportunusi szennyet, az a hentes egy csapással levágja a czimeres ökröt, ha még oly nagyon hetvenkedik is.

Lássa Matyi bácsi! Az az egy választó polgár oly pánczélba öltözött katonája a reactiónak, hogy itt nálunk mindenki utálja. Az a választó polgár , vagy egy bukott kándidátus, vagy egy rangkórász, egy kisvárosi kasztrendszer banditája, ki pöffeszkedik, s hogy nem ugy járják a józan polgárok, a mint ő fujja, majd megpukkan mérgében.

Az a választó polgár ki a középosztályu polgárokat fitymálja, látta már a tükörben egy csizmadia unokáját fertálymágnássá átváltozva, és még is gyülöli és gyalázza a timárt! Szép dolog az, mikor a madár a maga fészkét bekeveri!

Az a választó polgár még hazudni — sem átall, midőn egy oláh hangzásu nevü emberről — rágalmakat szórva — azt állitja, hogy 1861-ben kándidáltatta magát. Biz a nem kándidáltatta, és nem is akart hivatalnok lenni, hanem ha kándidálják, jobban elválasztják vala, mint bizonyos fertálymágnást, ki két méltóságra is futtatott, de mindkettőnél orra bukott, pedig még verseket is irogatott ellenfele ellen. Haj! mert a 48-iki élete után felvett pléhgalléros uniformisban még ott kódorgott a bachiánus menykő, melynek szelét maig is takargatja bőkabátja ránczai közt.

Bizonyos Müller urral is sok baja van az álprofétának. Hajj! biz ez a molnár nem hajtja, az ő malmára a vizet, nem gőzzel fujják azt, hanem az oly szélmalom, melynek kerekein a plundra szétrongyolik; és olyan molnár az, ki nem engedi a konkolyt a buzával öszve vegyülni. Ez a polgártárs baja!

Az a választó polgár levele végén, még az alkotmányosság ellen is felfohászkodik ? És még is elfogadja az alkotmányos polgárok, hentesek, timárok, szappanosok szavazatát is! Ugyan mért nem utasitja vissza? No de szerencséje, hogy levele elébb nem jött világra; bizony nem lett volna mit visszautasitani! Egyébiránt a madarat tolláról, — a harist hangjáról most még jobban megismerjük, s jövőre gondunk lesz rá, hogy csak oda fészkelhesse magát, a hol emberek nem látják. Majd fütyölhet magának trárumtrárum hoppszaszákat s tánczolhat is rajta.

Ad vocem: táncz! Az alkapitányról azt mondja a választó polgár, hogy mindig agarászott és tánczolt. Igaz, hanem a hon ellenségeit is kergette mint honvéd, és nem a Bach tánczát járta, mint a választó polgár. — 12 évig volt számüzött, jogot és hittant végzett, jóra való magyar ember.., járt kelt .. Törökhonban Angliában és Amerikában. Kiprobált ember az! Rá lehet bizni az igazság szolgáltatást. Ki szolgáltatja az alkalmasint az igazságot a választó polgárnak is, csak módja legyen benne!

Kend pedig Matyi bátya! őrizkedjék a fertálymágnások fajától, mert az a ludpecsenyét nagyon szereti. *)

Hogy szedték rá a finánczokat?

Szorgos munka idő volt és nagy melegség, minő kanikulában szokott lenni. Egy furfangi birtokosnak mintegy negyven köblös hombárja tele lévén élettel, azon gondolkozott, hogyan kellene azt megforgatni a nélkül, hogy embereit a munkától el ne fogná. Egy jó ötletre jött. Meg kért egy becsületes polgár embert — kivel tervét előre közölte, — hogy menjen el a helyben állomásozó finánczdirektorhoz, s jelentse be, hogy a hombár fenekén nehány font finom minőségü magyar dohány van el dugva. A finánczok kaptak a prédán. Négyen a kijelölt udvarba mentek, s felszólitták a birtokost, hogy nyissa fel a granárium ajtaját, mert ott dohány van dugaszban. A tulajdonos készséggel engedett a felszólitásnak, de midőn a nagy hombárt megpillanták a finánczok, kissé meg ütödtek, mert nem kis munka lesz annak átnézése, s minthogy a gazda minden cselédjét eltávolitá hazulról s igy segitséget nem kaphattak, hozzá kezdtek a nagy munkához ki mérni az életet, s azt más, egy mellette levő hombárba töltögetni. Csak midőn majd nem fenekére értek vették észre, mily csufosan rászedettek a feljelentő által, mert nem találtak ott annyi dohányt sem, melyet a nagy munkából kapott oldalnyilalás ellen meg mézezve oldalukra tehettek volna.

---

*) De hiszen a Matyi ludjába nem vásik bele a foga, orra tőle foghagymás. *Szerk.*

Diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Thodja khend Mihály gazda! mit halluttam? hugy Gürgey is haza fogja gyünni a hazájába...

Mihály. Már hogy jönne haza szomszéd! hiszen nincsen annak hazája, elárulta, el is adta, a mit pedig elád az ember, a már nem az övé ugyi? Én csak a mondó vagyok Iczik szomszéd, hogy Görgeinek Magyarország többé nem hazája. Csak maradjon őkeme Klagenfurtban a maga kedves németjei között. Ott az ő hazája, ottan eldudolhatja magában:

„A nagy világon e kivül
Nincsen számomra hely."

Iczik. Igen, de ha mogát pürifikáltatni fugja, mert ugy thodja meg khend, hugy bizonyus emberek mustan abban mesterkhednek, hogy egy ulyan hunvéd bizuttmányust akarnak üszsze ötni, a mely azt fugja kimundani, hugy Gürgei nem hazaáruló, hanem becsőlethes igaz magyar hazafi! meglássa khend Mihály bátya! még ez is megtürténik a mai világban, hugy Gürgeit csakogyan pürifikálják.

Mihály. Nem purifikálhatja biz őt szomszéd! maga a mindenható sem. Elátkozta őt a nemzet, s ezen átok előbb utóbb meg is fogja. Szeretném én azt az embert látni, a ki a más becstelenségével a maga becsületességét hajlandó lenne beszenyezni. Én ugyan nem komendálom, hogy Pestre jöjjön Görgei, mert hát sokan élnek még azon honvédtisztek közül — kik jól emlékeznek Világosnál mondott utolsó szavaira, midőn a környezetében lévőkhöz mint valami szinpadi hős, affektált lutheránusi gőgjében igy szólla: „én feláldoztam magamat, hogy az urakat megmentsem." Tudjuk hogy áldozta fel magát? 4000 frt. penziót huzott az osztrák kormánytól évenként 49 óta és huz még mai napig is. És hogy mentette meg tiszttársait? arról szomorú tanubizonyságot tesz az aradi 13 vértanu, s a szerencsétlen elitéltek ezerekre menő száma. Megmentette bizony magát és neháäny rokonát, s bitóra vitte a haza szabadságharczosainak szinét és javát. Ugy volt ez és ugy van ez Iczik szomszéd? noshát mit mond hozzá, haza jöhet-e mindezek után is Görgei?

Iczik. Csak azt mondom khendnek Mihály gazda! hogy a Gürgei bűriért nem adnám egy föletlen fapitykhét és ha csakugyan bethenné a lábát küzibünk tholán még ki is öthetnék a zápfugát.

Bizalmi szavazat.

Kiforditott beforditott köpönyeg, —
Ha eső nincs, mi a menykőt hentereg?
De ki fejszét akar lopni kell annak . . .
Pedig ilyen uracsok többen vannak.

Loptak is már annyi fejszét alája . . .
Hogy ma holnap kidől az ország fája;
Akkor aztán kiforditott s beforditott köpönyeg!
Hatvanhétre kompetáló tüzes menykő üssön meg.

B. Alla.

A 11-ik számban közlött verstalány: **világ.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Hogy ludhust enni jó . .
Nemcsak a pap mondja,
Mondja a csizsió.
Hogy Matyi libáit
Tömni is lehessen
Minden jó hazsafi!
Hát előfizsessen.
Hisen egy forinttal
A mi lapunk föl ér, —
No csak rajta tehát . .
Ha lud? legyen kövér.

Bugyira — az én jóakaró bátyámnak: bizony kár volt azt a hosszu litániát tartani, mert az a megrovás nem a váczi püspököt illeti, annyit Ludas Matyi is tud:

hogy a váczi püspök kitünő főpásztor!
A közbecsülésnek s szeretetnek tárgya . .
Kedvesebb előtte a birka akolnál,
S gyapjas juhainál a hivőknek nyája.

A.. F.-nek Egerbe! Kedvesebben fogadnánk 4 pint egri verest, mint oly négy adomát, miben a viczcet ne keresd.

Székesfehérvárra: Kérünk többet abból az ütet taplóból.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.